

føre nogen Fordeel, men letteligen at kunne for-
anledige endog større Ulemper, end en, unød-
vendig Ddslen med Tid og Arbeidskraft.

Derimod er der et andet Hensyn, som kan
gøre en særlig Lov nødvendig, hvis Rigsda-
gen skal have en virksom Indflydelse paa Wei-
arbejdernes Ordning. Medens den nemlig kan
bestemme den indbyrdes Følgeorden mellem
de foreslaaede Veiarbejder — eller rettere be-
stemme, hvilke af dem der skulle foretages i
næste Aar, og hvilke der skulle udsættes —
ikke blot ligesaa godt, men endog langt bedre,
under Finantsloven, end under en særskilt Lov,
er den ikke istand til at beslutte Noget i For-
slaget i ikke indeholdt Arbeides Udførelse, hvor
vigtigt, hvor paatrængende den end maatte
finde samme, fordi dette forudsætter en Række
af Forarbejder — Nivellements, Boringer, Be-
regninger, Tegninger, Overslag osv. —, som
nødvendigvis maae gaae forud for en saadan
Beslutning, og som umuligt kunne tilveiebrin-
ges paa den Tid, da Beslutningen maa tages,
og tages snarest muligt, for betimeligen at
kunne bringe Arbejdernes Udførelse til Licita-
tion. Her er Rigsdagen bunden til, hvad der
er projecteret. At den i nærværende Lov kan
tilføie et enkelt Arbeide udenfor det egent-
lige Forslag, og altsaa ogsaa, hvis dertil var
Anledning, kunde indskyde samme istedetfor et
af de foreslaaede, skyldes ene den tilfældige Om-
stændighed, at Veibestyrelsen i sin priisværdige
Nidkærhed for Veivæsnets Fremme har gjort
alle disse Forarbejder til et enkelt Arbeide uden-
for den egentlige Plan; men denne Mulighed
er saaledes ikke blot tilfældig, men den er til-
lige indskrænket til dette ene Arbeide. Den
„Følgeorden“, hvorpaa Rigsdagen derfor maa
ønske at erholde en Indflydelse, som den ikke
har gjennem Finantsloven, men som den vil
erholde, og det med fuldeste Frihed, gjennem en
særlig Lov, det er ikke Valget mellem de for-
skjellige til Udførelse i næste Finantsaar fore-
slaade Arbejder, hvilket Valg er bundet til
hvad der er projecteret og bedst kan skee i Fi-
nantsloven, men det er Valget af de blandt
alle de tilbagestaaende Veiarbejder, som have
største Krav paa nærmest at komme i Betragt-
ning, eller med andre Ord: Bestemmelsen

af de Arbejder, der skulle projecteres
i næste Aar for derefter at kunne
komme til Udførelse i næstnæste Aar.
Herom vil det Fornødne derfor blive foreslaaet
til Optagelse i Loven.

Den Plan, som i sin Tid er bleven med-
deelt Rigsdagen over de tilbagestaaende Grund-
forbedringer af Hovedlandeveie, gik ud fra
den Forudsætning, at disse skulle tilendbringes
i et Tidsrum af 10 Aar, og saaledes affluttes
i Finantsaaret 1862—63. I Landstinget er
det imidlertid blevet fremhævet, hvor ønskeligt
det vil være at fremstynde disse Arbejder saa
meget, som muligt, og Thinget har af samme
Grund tilføiet et betydeligt Arbeide, hvortil,
som alt bemærket, Forarbejderne vare fore-
tagne af Ingenieurcorpset, til dem, som efter
den almindelige Plan og Regjeringens derpaa
byggede oprindelige Forslag skulde bringes til
Udførelse i næste Aar. Udvalget maa aldeles
tiltræde dette Ønske. De Egne af Landet,
hvori Hovedlandeveienes Grundforbedring endnu
staaer tilbage, have i en Række af Aar gjæn-
nem den almindelige Veifæse maattet bidrage
til Istandsættelsen af Veie, hvoraf de selv ikke
have nogen eller ialtsald kun en fjern og in-
directe Nytte. Det Trykkende i denne midlertidige
Ulighed forsøges derved, at de Districter,
hvis Hovedlandeveie ere grundforbedrede ved
hele Landets Medhjælp, ikke blot derved have
erholdt gode Veie og alle de deraf flydende
store Fordelse, men tillige ere blevne befriede
for deres særlige Vedligeholdelse, medens de
Egne, som hidtil have maattet behjælpe sig
med flette Veie, selv maae vedligeholde
samme. Udvalget veed naturligvis meget vel,
at denne midlertidige Ulighed er uundgaae-
lig, fordi Grundforbedringen af saa betydelige
Veistrækninger kun kan skee eisterhaanden, og
fordi det var nødvendigt at begynde med de
vigtigste og meest befærdede. Men, ligesom det
finder almindelig Baaaffønnelse, hvor meget
Rigsdagen har taget sig af Sagens Fremme,
saasnart Krigens Dphor tillod det (i 1850
var Statens Tilskud 7,475 Rbd., i 1851
71,480 Rbd. og i 1852 153,000 Rbd.), saale-
des vil Rigsdagen sikkert ogsaa fremdeles skænke
samme fortjent Opmærksomhed. Hvor meget